

HỒI THỨ MƯỜI

CHÚT LÒNG ÂN ÁI AI AI CŨNG LÒNG

Đoàn Dự thấy Nam Hải Ngạc Thần vẻ mặt đăm đăm ra chiều suy nghĩ đã tưởng lão võ nghệ tuy hơn đời nhưng đầu óc hẳn không minh mẫn liền nói một cách úp mở để đánh lừa:

-Lão tiền bối đã có mỹ ý, tôi xin về mời gia sư một ngày kia đến cùng lão gia so tài cao thấp. Nếu lão tiền bối thắng được gia sư, khi đó tôi sẽ tôn lão gia làm thầy cũng chưa muộn.

Nam Hải Ngạc Thần cả giận hét lên:

-Sư phụ mi là ai? Ta đâu có sợ lão? Vậy đến bao giờ tử thí?

Đoàn Dự nói vậy tưởng để làm kế hoãn binh, không ngờ lão bất ước hẹn ngày đấu võ. Chàng còn đang ngần ngừ chưa biết trả lời thế nào, bỗng nghe thấy một tiếng gầm từ đằng xa vượt qua mấy tầng đỉnh non đưa lại âm âm. Tiếng gầm này cũng lan tràn khắp các khe núi chẳng kém gì tiếng hú của Nam Hải Ngạc Thần lúc nãy, chỉ khác ở chỗ là tiếng hú cực kỳ thâm trầm còn tiếng gầm âm điệu lại hoà bình.

Nam Hải Ngạc Thần vừa nghe tiếng gầm giơ tay lên vỗ vào sau gáy mình kêu lên:

-Chà chà! Lão ấy sắp đến nơi rồi, ta không rảnh mà tranh luận với mi, chỉ hỏi mi bao giờ sư phụ mi sẽ đấu võ với ta và đấu ở đâu? Nói mau!

Đoàn Dự đáp ứng:

-Việc này... tôi chưa gặp gia sư thì biết đâu mà hẹn với lão gia được? Bây giờ lão gia bỏ đi, bọn kia sẽ giết hai chúng tôi rồi còn đâu... mà về trình lại với gia sư được?

Chàng vừa nói vừa giơ tay trở vào bọn Tuệ Thuyền. Nam Hải Ngạc Thần không thèm quay đầu lại, với tay trái về phía sau, nắm được Sở Thiên Khoát, đệ nhị trại chủ trại Phục Ngưu, tay phải lão quờ năm ngón nhọn hoắt ra đánh ục một cái, thọc vào ngực Sở Thiên Khoát. Thiên Khoát vừa gào lên một tiếng thâm trầm, Nam Hải Ngạc Thần đã móc được trái tim đâm máu lòi ra.

Hai cái cử động cực kỳ mau lẹ nên Sở Thiên Khoát, một tay bản lĩnh không vừa chưa kịp thi thố gì được. Mọi người ngó thấy sợ hoảng hồn, miệng há hốc ra. Nam Hải Ngạc Thần đưa trái tim lên miệng cắn, nhai tộp tộp có vẻ ngon lành. Ba gã trại chủ Phục Ngưu kia vừa sợ vừa căm, gầm lên như điên nhảy xổ vào. Nam Hải Ngạc Thần vẫn không chịu nhả miếng mồi ngon đã đút vào miệng, chân phải đá luôn ba

cái, tức thì ba cây thịt cao lớn bay bổng lên không rồi rớt xuống vực đánh "uỳnh" một tiếng vang lên. Đoàn Dự nghe đến lạnh gáy.

Bọn Tuệ Thuyền, Tả Tử Mục thấy Nam Hải Ngạc Thần hung ác lạ đời mà thần lực ghê gớm đến mức ấy đều khiếp đảm lùi lại. Nam Hải Ngạc Thần vừa nhai ngấu nghiến tim người vừa bật lên ồm ồm:

-Lão gia nhắm một trái chưa đủ bữa, còn... còn muốn ăn trái nữa. Gã nào không muốn trốn cho lẹ lão gia sẽ móc lấy trái tim gã ấy.

Bọn Tả Tử Mục, Song Thanh hồn vía lên mây, chạy mau ra bờ vực, tụt xuống trốn. Chỉ có mình Hắc Bạch kiếm Sử An, mặt giận hầm hầm, mắt trợn lên, chống kiếm nói:

-Trong thiên hạ sao lại có đứa hung tàn như mi? Thực không bằng giống vật. Hắc bạch kiếm Sử An này mà sợ chết trốn chạy thì mặt mũi nào trở về bôn tẩu giang hồ nữa?

Tay gã hất thanh kiếm lên bật ra tiếng kêu lanh lảnh, gã tiến gần lại hai bước rồi quát to:

-Coi kiếm của ta đây!

Gã nhắm ngực Nam Hải Ngạc Thần phóng tới. ánh mặt trời chiếu vào thanh bạch kiếm loé ra những tia sáng loáng. Nam Hải Ngạc Thần vẫn nghiến ngấu nhai trái tim, ung dung như chẳng thấy gì. Sử An đâm mạnh một nhát trúng ngực, nghe đánh chát một tiếng, thanh bạch kiếm gãy mất một nửa thì ra da thịt Nam Hải Ngạc Thần rắn hơn sắt đá, kiếm đâm không thủng. Tuy thanh kiếm của Sử An không phải là bảo kiếm, nhưng đúc toàn bằng thép tốt. Sử An thấy vậy cả kinh, vội rút thanh hắc kiếm ở sau lưng ra. Thanh này toàn một màu đen kịt, tuyệt không có một chút ánh sáng.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Mi là Hắc bạch kiếm Sử An phải không?

Sử An đáp bằng một giọng trầm trầm:

-Chính phải, Sử mỗ hôm nay có mất mạng dưới bàn tay hung ác của mi nhưng rồi sẽ có người đến trả thù cho ta.

Lúc đó gã đã biết võ công mình còn kém Nam Hải Ngạc Thần xa lắm, không thể nào địch lại được. Gã cầm ngang lưỡi kiếm, lùi lại hai bước. Trong bụng định sẵn chủ ý: nếu đánh ba đòn không lại sẽ nhảy xuống vực tự tử, để khỏi lão móc mất tim gan khiến cho phải chết một cách thảm hại.

Nam Hải Ngạc Thần bỏ miếng trái tim cuối cùng vào miệng rồi nói:

-Này Hắc Bạch kiếm Sử An! Lão gia cũng đã nghe tên tuổi mi. Nam Hải Ngạc Thần này thích nhất là món trái tim của những bậc anh hùng hảo hán, nó ngon và

bổ hơn trái tim của những kẻ khiếp nhược vô dụng. Ha ha nay được ăn trái tim của người chắc là sướng miệng.

Lão nhảy vọt một cái tựa như mũi tên ở dây cung bắn ra. Sử An vùng kiếm đâm vào cổ lão. Nam Hải Ngạc Thần vừa nghiêng đầu đi để tránh vừa thò tay ra nắm được vai gã. Sử An đau buốt nửa người, gã dùng hết sức bình sinh đập chuôi kiếm vào đầu lão, vang lên một tiếng bộp khô khan. Hổ khẩu tay gã bị toạc ra, thanh hắc kiếm rời khỏi tay. Nam Hải Ngạc Thần vẫn không hề sây xát mảy may. Sử An cả kinh, vùng vẫy thật mạnh toan chạy ra sườn núi nhảy xuống vực. Chẳng ngờ bị lão nắm chặt quá, không tài nào quấy ra được. Đang cơn nguy cấp, chợt nghe tiếng gầm từ đằng xa lại vang lên trên không, tiếp theo là một giọng nói oang oang nhưng đậm đà:

-Gã hung thần ác sát Ngạc lão tam kia! Phải chăng người sợ ta không dám ra đây?

Người nói câu này tuy ở ngoài xa nhưng nghe rất rõ ràng, chẳng khác đứng ngay bên cạnh. Nam Hải Ngạc Thần lớn tiếng đáp:

-Ngạc lão tam này còn biết sợ ai trên đời nữa? Người hãy chờ đó, ta sắp ra đây!

Lão nói rồi giơ năm ngón tay ra toan thọc vào ngực Sử An. Sử An rùng mình nhắm mắt lại chờ chết.

Đoàn Dự vội la lên:

-Lão tiên bối! Trái tim này ngộ độc, không ăn được đâu!

Nam Hải Ngạc Thần ngơ ngác hỏi:

-Sao mi biết?

Đoàn Dự bịa chuyện hàm hồ đáp:

-Gã này hôm kia đắc tội với đấng Thần Nông. Tư Không bang chúa đã bắt hắn uống hai thứ thuốc "đoạn trường tán" và "hử tâm đan", hôm qua đây lại bị Mộc cô nương đây bắn trúng tên độc, bây giờ chắc khí độc chạy vào đến trái tim rồi, vừa sáng nay lại bị con rắn độc nhỏ sắc vàng cắn một miếng...

Nam Hải Ngạc Thần ngắt lời:

-Có phải con kim linh không?

Đoàn Dự đáp:

-Vâng! đúng con kim linh

Chàng lại lôi con thanh linh ở trong lưng quăng ra nói:

-Lão gia coi đây này! Con kim linh cũng cùng một loại với con thanh linh này. Trái tim gã họ Sử kia hiện nhiễm đến năm bảy nọc độc, nội lực lão gia tuy không sợ trúng độc nhưng là đối với trái tim còn tươi kia, đằng này tim đã hư nát, chẳng còn ngon lành gì nữa. ăn vào chỉ tội hại bao tử.

Nam Hải Ngạc Thần cho là phải, tiện tay quăng Sứ An sang một bên, nhìn Đoàn Dự nói:

-Gã tiểu tử kia! Ta khen cho mi tuy chưa thờ ta làm thầy mà đã có lương tâm đối với ta.

Bỗng trên không nổi lên nhiều thứ tiếng ồn ào: tiếng gầm trộn lẫn tiếng gươm đao, thiết bản va chạm loảng choảng, tiếng thú rừng kêu rống lên chèn tiếng chiêng tiếng cồng khua rộn. Cùng một lúc vang lên bốn thứ tiếng khiến người nghe phải đình tai nhức óc. Nam Hải Ngạc Thần vận khí thét lên một tiếng rồi nhảy xuống vực. Đoàn Dự vừa mừng vừa sợ nghĩ bụng: lão này nhảy xuống vực, chắc là tan thân rồi. Chàng chạy ra sườn núi nhìn theo thì lạ chưa? Lão nhảy như con ếch, mỗi bước nhảy xuống được mấy trượng, tay lão chống vào sườn núi nhảy luôn bước khác. Cứ nhảy liên tiếp như thế chỉ trong khoảnh khắc mà người lão đã xuống sâu lắm rồi chìm vào trong làn mây phủ dưới đáy vực, không trông thấy đâu nữa. Đoàn Dự lắc đầu lè lưỡi nghĩ thầm: võ công lão này thật ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Chàng quay về chỗ cũ thì Sứ An đã lượm thanh hắc kiếm tra vào bao rồi. Với nét mặt đầy vẻ bên lên gã vòng tay nói với Đoàn Dự:

-Hôm nay Sứ mỗ nhờ Đoàn huynh cứu thoát, ơn ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Đoàn Dự cũng khoanh tay đáp lễ nói:

-Tại hạ tự biết mình đã có nhiều câu hồ đồ xin Sứ huynh miễn trách.

Sứ An nói:

-Nam Hải Ngạc Thần là Nhạc Thương Long ở đảo Vạn Ngạc tại Nam Hải. Phen này lão tới trung nguyên không phải chỉ đi một mình mà thôi tất còn kéo cả lũ thủy quái làm binh tướng lên rất nhiều. Tôi từng nghe lão nói sao làm vậy, nay lão đã chiếu cố tới Đoàn huynh, nhất định lão không chịu bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng đâu. Tôi trót nghe lời bạn đến gây sự với tôn phu nhân, mong rằng Đoàn huynh bỏ qua chuyện này đi. Tôi xin hộ tống hiền phu phụ xuống núi, đem sức mọn ra ngăn ngừa bọn lâu la của Nam Hải Ngạc Thần. Tôi chắc chúng nó còn chờ dưới kia để làm khó dễ cho hai vị chứ chẳng không.

Đoàn Dự nghe Sứ An tâng bốc những là "tôn phu nhân" cùng "hiền phu phụ" thì thẹn đỏ mặt lên, xua tay hoài, ấp úng nói:

-Tại hạ không... không dám...

Mộc Uyển Thanh lạnh lùng nói:

-Sứ An kia! ốc chưa lo nổi mình ốc lại còn giở giọng hảo hán bênh vực kẻ khác nữa ư?

Sứ An thẹn quá, nét mặt xám xịt, không nói gì nữa, trở gót đi liền. Đoàn Dự vội gọi:

-Xin Sứ huynh hãy thông thả!

Đời nào gã còn dừng lại? Thất thủ bước đi, chân nặng như đá đeo.

Đoàn Dự lại ra bờ vực nhìn sang bên kia, thấy một bóng vàng đang trèo lên sườn núi thoăn thoắt. Chàng nhìn kỹ lại thì bóng đó chính là Nam Hải Ngạc Thần. Thì ra chưa mấy chốc lão đã tụt xuống đáy vực và đã trèo lên sườn núi bên kia rồi.

Chàng trở lại chỗ Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Vừa rồi Sử đại hiệp nói thế là có hảo tâm với mình, sao cô nương lại chọc tức cho gã bỏ đi ngay?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Bây giờ chàng là chồng thiếp, chàng muốn đánh trống lảng chằng? Thiếp giết chàng đi rồi tự vẫn chết theo phông có chi là khó?

Đoàn Dự ngẩn người ra hỏi:

-Tôi tưởng trong cơn nguy cấp, cô nương nói vậy để đánh lừa lão Nam Hải Ngạc Thần mà thôi, đâu phải chuyện thật? Tôi làm chồng cô nương thế nào được?

Mộc Uyển Thanh tức run lên bần bật, vịn vào phiến đá đứng dậy hỏi dồn:

-Sao chàng không thêm lấy ta ư? Có thật chàng ruồng bỏ ta chằng?

Đoàn Dự thấy nàng căm giận đến cực điểm vội đầu cúi:

-Xin cô nương giữ mình làm trọng, mấy câu nói giỡn cô để tâm làm chi?

Mộc Uyển Thanh tiến lại tát Đoàn Dự một cái thật mạnh, nhưng chân nàng nhún ra, không đứng vững, té lăn ngay vào lòng chàng. Đoàn Dự giơ tay ra đón lấy. Mộc Uyển Thanh được Đoàn Dự ôm lấy, có cảm giác ngồi gọn trong lòng chàng, không khỏi thấy toàn thân rạo rức, cơn nóng giận đã nguôi được ba phần nàng nói dối:

-Buông người ta ra!

Đoàn Dự đỡ cho nàng ngồi tựa vào tảng đá, tự nhủ: tính nàng đã ương ngạnh, tai quái, nhất là lại đang lúc nàng bị trọng thương, dám liều lĩnh lắm. Ờ là nàng bảo sao mình cũng phải chiều lòng cho qua lúc này...

Bỗng chàng giật mình bấm đốt ngón tay thì hôm nay đến kỳ đoạn trường tán phát độc rồi đây, mình không còn hy vọng gì thoát chết tại nơi đỉnh non hẻo lánh này. Chàng rủ rủ bảo nàng:

-Mình ới còn tức giận làm chi nữa? Chúng ta ở đây ăn gì mà sống?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Phải rồi! Chốn này núi trọc, còn có chi mà ăn? Thiếp nghỉ lúc nữa rồi lấy sức công chàng xuống núi.

Đoàn Dự xua tay nói:

-Cái đó không được rồi mình ạ! Mình chạy lấy thân chưa nổi, nói gì đến chuyện công tôi?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Dù chàng chẳng coi sống chết vào đâu nhưng nữ nào phụ thiếp? Lang quân chàng ơi! Mộc Uyển Thanh này tuy là gái giết người không ghê tay nhưng nguyện hy sinh cho chồng.

Mấy lời kiên quyết lạ thường nhưng nàng không quen với giọng nói ỏn thót, âm điệu cứng cỏi, không phù hợp với tính tình câu chuyện mặn nồng. Đoàn Dự đỡ lời:

-Đa tạ lòng nàng. Nàng nên an dưỡng tinh thần rồi sau sẽ liệu.

Bất thành linh Đoàn Dự nổi lên cơn đau bụng kịch liệt. Không chịu nổi chàng kêu lên một tiếng "úi chao!". Ruột chàng đau tựa như có mũi dao lóc vào cắt ra từng đoạn. Chàng hai tay ôm bụng nhăn nhó, mồ hôi nhỏ giọt trên trán.

Mộc Uyển Thanh sợ hết hồn hỏi:

-Lang quân làm sao vậy?

Đoàn Dự rên rỉ trả lời nhát gừng:

-Đây là lão Tư Không... Tư Không Huyền bắt tôi uống đoạn... đoạn trường tán.

Chàng sức nhớ ra Chung Linh bách bức lão phải cho thuốc giải độc và chàng đã uống rồi. Lúc đưa thuốc, Tư Không Huyền đã bảo thuốc đó chỉ tạm thời ngăn cho thuốc độc chậm phát một thời gian, ngờ đâu lão đã đánh lừa. Chàng lấy cơm cá nghiền nát ra giả thuốc giải nọc rắn cho lão thì chính mình cũng bị lão chơi khăm.

Mộc Uyển Thanh lo lắng vô cùng nghĩ thầm: ta thường nghe đấng Thần Nông thạo nghề dùng thuốc. Đã chính tay bang chúa cho thuốc chàng uống e rằng không còn cách nào cứu được. Nàng thấy chàng đau vật lên ném xuống, chết đi sống lại, rất đổi thương tâm, giữ cho chàng tựa vào người mình và an ủi:

-Lang quân có thấy bớt chút nào không?

Đoàn Dự vẫn đau đến tối tăm mặt mũi rên rỉ:

-Chỉ thấy mỗi lúc một đau... một đau thêm... chẳng bớt chút nào cả.

Mộc Uyển Thanh lấy vạt áo lau mồ hôi cho chàng. Nàng thương chồng lòng đau như cắt, hai hàng lệ nhỏ, nước nở nói:

-Lang quân ơi! Chàng không sống được sao?

Rồi đưa tay kéo tấm khăn bịt ra, áp mặt vào má chàng run run nói:

-Lang... lang quân đừng chết!

Từ thuở nhỏ, Đoàn Dự chưa thân cận một cô gái đương xuân bao giờ, nay chàng được người quốc sắc thiên hương nâng nức, lòng chàng rào rạt nói sao cho xiết! Má chàng được bộ mặt mỹ miều thơm tho áp vào, bên tai nghe giọng nũng nịu một điều lang quân, hai điều lang quân, trách nào tâm hồn chàng chẳng như bay bổng lên không?

Lúc đó Đoàn Dự thấy trong bụng bớt đau, chàng giữ chặt lấy nàng và hỏi:

-Từ đây trở đi mình đừng lấy khăn che mặt đi nữa được không hả mình?

Mộc Uyển Thanh nhẹ nhàng đáp:

-Lang quân bảo em đừng bịt thì em bỏ khăn đi chứ sao? Bây giờ chàng đã thấy dễ chịu chút nào chưa?

Đoàn Dự lấp bắp:

-Có bớt một chút nhưng mà... nhưng mà...

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Nhưng mà làm sao hở lang quân?

Đoàn Dự đáp:

-Nhưng mà mình đừng rời tôi ra. Mình xa tôi, tôi sợ nó đau trở lại.

Mộc Uyển Thanh có vẻ thẹn thò, khẽ đẩy chàng ra làm mặt đổi nói:

-Thế ra chàng đau giả vờ.

Đoàn Dự vốn là người quân tử chí thành, nghe nàng nói vậy bất giác mặt thẹn đỏ bừng, không biết nói sao. Chàng có biết đâu rằng thuốc đoạn trường tán phát ra lâu lâu lại nổi một cơn đau. Bắt đầu còn thưa thưa, sau mỗi đau luôn. Đến lúc đau liên miên không dứt là chết. Một phần cũng bởi có Mộc Uyển Thanh kề cận, thổ thê bên tai những lời êm dịu, tâm hồn chàng được phiêu diêu an ủi mà quên cả đau đớn. Mộc Uyển Thanh hiểu tính chất thuốc độc rõ hơn chàng: ngộ độc mà đau liên miên không dứt thì còn có cơ cứu sống chứ đau từng cơn một là bị thứ thuốc độc ghê gớm, sống không sống được chết chẳng chết cho. Trường hợp này so với trường hợp ngộ độc chết ngay còn khổ sở hơn nhiều. Nàng thấy Đoàn Dự có vẻ bền lên lại càng thương cảm, nắm lấy tay chàng nói:

-Lang quân ơi! Nếu chàng chết thì thiếp cũng không sống được nữa. Đôi ta cùng về âm phủ sống chung để khỏi phải xa nhau.

Đoàn Dự không muốn cho nàng tuấn tiết liền nói:

-Không! Không được! Mình phải sống để trả thù cho tôi và hàng năm quét tước, thắp hương trên mộ tôi một lần. Tôi mong mình viếng thăm phần mộ tôi ba chục năm, bốn chục năm tôi chết mới nhắm mắt được.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao chàng lại kỳ cục vậy? Người đã chết rồi còn biết gì nữa? Thiếp có quét tước, cúng tế phần mộ hay không phỏng có ích gì cho chàng?

Đoàn Dự nói:

-Vậy mình chết theo tôi phỏng được ích gì? Tôi nói để mình nghe: mỗi năm mình tảo mộ tôi một lần, nếu ở dưới suối vàng tôi còn hay biết, thỉnh thoảng được nhìn bộ mặt sắc nước hương trời cũng mát ruột lắm chứ sao! Bằng mình chết theo tôi thì cả đôi biến thành nắm xương tàn còn đáng gì mà mong thấy mặt?

Mộc Uyển Thanh nghe chàng tán dương sắc đẹp mình cũng thấy thỏa dạ. Song nghĩ lại mình chọn mãi đến nay mới được một vị "như ý lang quân" mà trong khoảnh khắc chàng phải lìa trần, bất giác châu lệ đầm đìa.

Đoàn Dự thò tay ra ôm ghì lấy chiếc lưng thon, cảm thấy lưng nàng mềm mại ẻo lả, tựa khối thịt không xương, lòng chàng bất giác lại một phen rung động. Chàng cúi đầu đặt đôi môi lên má nàng, một mùi thơm ngấy ngất xông vào mũi chàng. Tuy nhiên chàng không dám hôn lâu, quay đầu về phía sau lẩm bẩm: người ta gọi nàng là Hương được xoa thật là kỳ cục. Giả tử dưới âm cung cũng có những nữ quý xinh đẹp, thơm tho như nàng thì e rằng trong thiên hạ sẽ có bao nhiêu chàng trai trẻ đến phải tự tử để mong biến thành quỷ cả mất.

Từ lúc Mộc Uyển Thanh để cho chàng hôn một cái, trái tim nàng như nhảy lên trong lồng ngực, má nàng nóng rực đỏ nhừ, khiến nét mặt trắng bệch vì thiếu ánh sáng bấy nay càng tăng thêm vẻ kiều diễm, nàng nói:

-Phu lang là người đầu tiên được nhìn rõ mặt thiếp. Sau khi chàng chết rồi, thiếp sẽ rạch mặt cho xấu xa, quyết không để cho gã trai khác nào được nhìn thấy cái mặt nguyên vẹn này.

Đoàn Dự toan kiểm lời ngăn cản thì cơn ghen đầu bỗng nổi lên, quả chàng không muốn cho gã trai khác được nhìn bộ mặt hoa nhường, nguyệt thẹn này. Câu nói chàng đã sắp đặt cả rồi mà không sao thốt ra được. Chàng xoay sang chuyện khác nói:

-Tại sao nàng có lời thề độc như vậy?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Bây giờ thiếp cùng chàng nên đạo vợ chồng, thiếp xin thuật lại chàng nghe, tưởng cũng không ngại gì. Thiếp là người không cha không mẹ, khi vừa lọt lòng đã bị đem bỏ ở góc rừng. May nhờ được sư phụ cứu sống, đem về nuôi nấng, công trình cực nhọc xiết bao? Lớn lên người lại truyền dạy võ nghệ. Sư phụ thiếp thường nói rằng: lòng dạ đàn ông ở thế gian này toàn là phường khinh bạc. Nếu để họ nhìn thấy mặt tất họ sẽ tìm trăm phương ngàn kế dụ dỗ cho mắc vào tròng. Sau khi mình thất thân rồi, họ sẽ giở thói phũ phàng. Nên sư phụ bảo thiếp lấy khăn bịt mặt đi. Đến năm thiếp 16 tuổi, ngoài sư phụ thiếp ra không một ai được nhìn thấy mặt. Trước đây hai năm, sư phụ sai thiếp xuống núi có việc...

Đoàn Dự hỏi xen vào:

-Năm nay mình 18 tuổi phải không? Thế là mình kém tôi hai tuổi.

Mộc Uyển Thanh gật đầu kể tiếp:

-Lúc thiếp hạ sơn, sư phụ truyền cho phải lập lời thề độc: ai được nhìn mặt thiếp mà thiếp không giết mới được lấy làm chồng. Nếu gã không chịu lấy mình làm vợ, hay lấy xong ít lâu rồi lại ruồng bỏ thì chính thiếp phải ra tay hạ sát con người bạc hạnh ấy. Bằng không theo đúng mệnh lệnh của sư phụ, một khi người biết ra sẽ tự vẫn mà chết trước mặt thiếp.

Đoàn Dự nghe nàng thuật chuyện mà rùng mình, nghĩ thầm: đại khái các cuộc thề độc ở thế gian chỉ là về sau ở chẳng như lời thì đích thân người phát thệ phải chịu quả báo thế mà thôi. Cuộc phát thệ này kể cũng lạ đời, nàng tráo trở lời thề thì sư phụ nàng sẽ tự vẫn. Vậy quyết không thể nào nàng dám phản bội.

Mộc Uyển Thanh lại tiếp:

-Sư phụ coi thiếp như con đẻ, ơn nặng tày non. Người đã bảo điều gì thiếp đâu dám chẳng tuân theo? Huống chi những lời người căn dặn đều bổ ích cho mình nên thiếp không cần đắn đo nữa, quỳ ngay xuống tuyên thệ. Ròng rã hai năm trời, sư phụ sai đi làm mấy việc đến nay vẫn chưa xong lại gây ra mối thâm thù. Sự thực thì những người chết dưới lưỡi kiếm của thiếp đều là lỗi tự họ cả, hầu hết do họ bắt thiếp phải bỏ khăn bịt mặt mà ra.

Đoàn Dự thở dài, bây giờ chàng mới hiểu tại sao mà một cô gái đang độ còn thơ đã kết bao nhiêu mối thù hận trong đám giang hồ.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao chàng lại thở dài?

Đoàn Dự đáp:

-Bọn họ thấy nàng thân gái dặm trường, hình dung yếu điệu ai mà chẳng muốn coi xem mặt đẹp hay xấu? Chưa chắc họ toàn là những người có lòng đen tối đâu, mà chỉ vì có tính tò mò hoặc có quan niệm sai lầm nên nổi mất mạng.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Thiếp không giết họ không xong, chẳng lẽ gặp phải kẻ tội bại cũng lấy làm chồng hay sao? Những kẻ bị thiếp giết chết chẳng có cha mẹ hay sư phụ thì tất có anh em thân thích, rồi một kẻ bị giết, mấy người tìm đến báo thù. Về sau thậm chí đến sư tăng, đạo sĩ cũng đều là thù nghịch với thiếp. Thiếp đã nấn ná ở hang Vạn Kiếp mấy tháng, được vợ chồng Chung gia kính nể, không ngờ Chung phu nhân ngang nhiên mạo nhận tên thiếp, chàng bảo có tức không?

Nàng nói một lúc mỗi mệt, nhắm mắt dưỡng thần rồi tiếp:

-Ban đầu thiếp cũng ngờ lang quân là một gã họ Sở như các chàng trai khác, đến lúc chàng mượn con Hắc Mai Côi thấy có kẻ muốn ám hại thiếp mà trở lại báo tin đã là điều hiếm có. Nhân khi Nam Hải Ngạc Thần cố tình áp bức mở khăn mặt, thiếp đành chịu nhường phần coi mặt đầu tiên cho chàng.

Nói đến đây Mộc Uyển Thanh quay đầu nhìn chăm chú vào mặt Đoàn Dự. Đôi mắt nàng sáng như sao, lộ đầy vẻ luyến ái. Đoàn Dự tự hỏi: hay là nàng nổi sóng tình rồi chăng? Liên vận hỏi:

-Thế là vì nàng lâm vào tình trạng nguy bách, bất đắc dĩ phải cho tôi coi mặt, cần gì phải giữ lời thề?

Mộc Uyển Thanh cả giận lớn tiếng nói:

-Tôi đã phát thế lễ nào còn thay đổi? Nếu chàng không chịu lấy tôi thì nói mau đi! Tôi quyết bắn chết chàng cho vẹn lời thề.

Đoàn Dự toan nói nữa bỗng lại nổi cơn đau kịch liệt, chàng hai tay ôm bụng rên la rầm trời. Mộc Uyển Thanh giục:

-Chàng có bằng lòng lấy tôi không? Nói mau!

Đoàn Dự vẫn la:

-Trời ơi! Tôi đau... quá, đau bụng quá!

Mộc Uyển Thanh lại giục:

-Chàng phải trả lời dứt khoát: có hay không?

Đoàn Dự nghĩ mình đau đớn thế này, chết đến nơi rồi, còn để khổ tâm cho nàng làm gì nữa. Ta mà không thuận tất nàng di hận suốt đời, bèn gật đầu đáp:

-Tôi... tôi nguyện cùng nàng kết nghĩa phu thê.

Mộc Uyển Thanh đang lăm lăm tay cầm mũi tên độc, nghe chàng nói vậy, lòng mừng hớn hở, nở một nụ cười tươi như hoa xuân, giữ chặt lấy chàng thủ thả:

-Lang quân! Để thiếp xoa bụng cho nhé!

Đoàn Dự vừa rên vừa đáp:

-Không! Không... được! Chúng ta chưa làm lễ thành hôn! Nam nữ thọ thọ bất thân... mà!

Mộc Uyển Thanh như sức nhớ ra nói:

-Phải rồi chàng bị đói lâu quá nên càng đau dữ đây mà! Để thiếp cắt thịt gà kia chàng ăn.

Nói xong nàng vịn vào tảng đá đứng lên, toan cắt thịt Sở Thiên Khoát. Đoàn Dự kinh hãi vô cùng quên cả đau đớn, gọi to lên bảo nàng:

-Thịt người không ăn được đâu mình ơi. Tôi thà chết thì thôi, nhất định không ăn thịt người.

Mộc Uyển Thanh lấy làm kỳ hỏi:

-Lão sao không ăn được? Nam Hải Ngạc Thần vừa móc trái tim gà ăn đấy thôi.

Đoàn Dự nói:

-Nam Hải Ngạc Thần là người hung ác, dữ tợn, không bằng loài cầm thú, chúng ta... sao lại đi bắt trước lão?

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Lúc thiếp còn ở với sư phụ, thấy người ăn cả thịt hùm, thịt beo. Cứ như lời chàng nói thì ra cũng không ăn được sao?

Đoàn Dự đáp:

-Thịt hùm, thịt beo hay bất cứ thịt gì mà chẳng ăn được, duy thịt người là không ăn được mà thôi.

Mộc Uyển Thanh ngớ ngẩn hỏi lại:

-Bởi thịt người có nọc độc phải không lang quân? Thiếp nào có biết?

Đoàn Dự đáp:

-Không phải tại thịt người có nọc độc đâu. Nhưng tôi là người, mình là người, Sở Thiên Khoát cũng là người, người lại ăn thịt người bao giờ?

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao thế chàng? Thiếp thấy giống lang sói lúc đói nó ăn thịt cả đồng loại nó mà!

Đoàn Dự thở dài nói:

-Đúng đó! Sở dĩ người không ăn thịt người là vì loài người chỉ khác loài lang sói ở chỗ đó.

Từ nhỏ Mộc Uyển Thanh chỉ theo liền bên sư phụ nàng như hình với bóng, chưa từng giao thiệp với người thứ hai nào, mà sư phụ nàng có tính quái gở, không nói chuyện đời cho nàng nghe bao giờ. Vì thế mà nàng chẳng biết tý gì về khuôn mẫu đạo đức cũng như lễ nghĩa luật pháp ở đời. Bây giờ nàng thấy Đoàn Dự bảo người không được ăn thịt người thì nàng bán tín bán nghi và cho là một sự lạ lùng.

Đoàn Dự tiếp:

-Nàng giết người bữa bãi như vậy cũng không được đâu nhé. Khi thấy ai bị hoạn nạn khổ sở, mình ra tay cứu giúp mới phải đạo.

Mộc Uyển Thanh ngây ngô hỏi:

-Thế sao thiếp gặp hoạn nạn khổ sở, có thấy họ cứu giúp thiếp đâu? Trừ sư phụ ra, chỉ toàn gặp những người muốn giết hại hay áp bức thiếp mà thôi. Thiếp chẳng thấy ai có lòng tốt với thiếp hết cả. Hồ báo hễ thấy thiếp là nó muốn cắn chết để ăn thịt, nên thiếp phải giết nó. Loài người cũng thế thôi chứ khác gì?

Nghe nàng lý luận như vậy, Đoàn Dự cứng họng không biết giải thích thế nào cho nàng hiểu, liền nói:

-Mình tuyệt không hiểu tý gì về việc đời cả. Thế mà sao sư phụ lại yên tâm cho mình hạ sơn được?

Mộc Uyển Thanh vẫn hồn nhiên đáp:

-Có chứ! sư phụ bảo thiếp hai vụ phải làm ngay không thể trì hoãn được nữa mà.

Đoàn Dự hỏi:

-Hai vụ gì? Mình có thể cho tôi nghe được không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Chàng đã là chồng thiếp, dĩ nhiên có nói với chàng cũng không sao. Nhưng không thể nói với người ngoài được. Sư phụ sai thiếp đi giết hai người...

Nàng chưa dứt lời, Đoàn Dự đã bưng tai lại không muốn nghe, chàng ngắt lời:

-Thôi mình đừng nói nữa! Mình chỉ toàn nói về vụ giết người, ăn thịt người! Trời ơi là trời! ối... ối chao ôi! đau... quá!

Chàng đau quá không nói được nữa. Mộc Uyển Thanh thò tay vào bụng chàng thoa bóp ở ngoài áo một hồi. Bỗng tay nàng chạm vào một vật tròn tròn, nong nóng, trong hộp dường như có con gì cọ quậy, tự hỏi: cái gì thế này? Rồi móc ra xem, thì là một cái hộp bằng ngọc. Nàng giở hộp ngọc lên tai nghe, thấy trong có tiếng kêu lách chích, toan cạy nắp ra xem. Đoàn Dự vội ngăn lại nói:

-Chung cô nương dặn chớ có mở hộp ra. Con thanh linh sợ dĩ sợ cái hộp này là vì trong đựng một vật kỳ răn, mở ra nó sẽ chạy mất.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Nếu Chung Linh dặn đừng mở thì thiếp càng cần phải mở xem trong có gì?

Nàng theo kế nứt, nạy nắp hộp mở ra. Trong hộp chỉ có đôi ếch ương nhỏ xíu, sắc đỏ như máu.

Đôi ếch ương này thấy ánh mặt trời đột nhiên kêu oang oang rất to như tiếng trâu mộng rống lên điếc tai. Nghe tiếng kêu Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh giật mình đánh thót một cái. Mộc Uyển Thanh sợ quá run lên, đánh rơi nắp hộp xuống đất. Nàng không bao giờ có thể ngờ rằng đôi ếch ương nhỏ xíu, dài không đầy hai tấc, mà tiếng to đến thế. Nàng vội lượm hộp lên đây nắp lại, ếch ương lại nằm im không kêu nữa.

Mộc Uyển Thanh như sức nhớ ra reo lên:

-Phải rồi! Phải rồi! Thiếp có nghe sư phụ nói đến con này. Tên là con...

Nàng ngoảnh đầu ngẫm nghĩ rồi tiếp:

-Tên nó là con ấy gì... ngư cấp. à phải "mãng cổ chu cấp", một con vật trị được hết cả các giống rắn trên thế gian. Đúng rồi! đúng là con sư phụ thiếp nói đó! Không biết tại sao đôi này lại vào tay Chung Linh?

Đoàn Dự xen vào:

-Kìa mình ngó coi!

Con thanh linh rút xuống đất, nằm im không nhúc nhích, con kim linh lúc trước chui vào đồng cỏ rậm giờ cũng bò ra nằm nép bên chân Mộc Uyển Thanh. Ba con rắn nhỏ khác ở trong hốc đá bò đến cũng nằm phục xuống, tựa như triều bái cái hộp ngọc.

Mộc Uyển Thanh cả mừng nói:

-À ra đôi ếch ương nhỏ này gọi được rắn đến. Thế cũng hay ta thử làm chơi xem.

Đoàn Dự khoát tay nói:

-Đừng đừng! Thử mà làm chi? Gọi rắn độc đến làm gì cho lắm, coi gồm khiếp.

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Mình đã có chu cấp trong tay rồi, sợ gì rắn độc?

Nói rồi cứ mở hộp ra, lập tức đôi "mãng cổ chu cấp" lại kêu oang oang rầm lên.

Đoàn Dự cười nói:

-Cái tên cũng hay đấy. Tiếng nó kêu giống tiếng trâu mộng rống đáo để.

Tuy chàng ngồi cạnh Mộc Uyển Thanh nhưng lời chàng nói bị tiếng con "chu cấp" kêu lấp đi nên nàng không nghe rõ hỏi lại:

-Chàng bảo sao?

Đoàn Dự lắc đầu.

Đôi chu cấp kêu mỗi lúc một vang lên, nghe kỹ thì bên cạnh tiếng oang oang còn thứ tiếng âm y nho nhỏ.

Mộc Uyển Thanh vượt tà áo đứng dậy trở về mé tả: dưới ánh dương quang rực rỡ có đến mười mấy con rắn vằn ngũ sắc bò đến rất nhanh, có vẻ mải miết lắm. Quả chúng nghe tiếng con chu cấp phải lật đật chạy về ứng hậu. Tuy Đoàn Dự hiểu như vậy nhưng trông thấy nhiều rắn độc, chàng không khỏi hoảng vía. Chàng vội cầm sẵn hai hòn đá để tự vệ.

Lát sau mé hữu cũng có vô số rắn kéo đến: con xanh, con vàng, con trắng, con đen, con sặc sỡ. Hạng lớn dài đến hơn một trượng, hạng nhỏ chỉ độ vài tấc.

Khí hậu tỉnh Vân Nam nóng và ẩm thấp, cây cối um lùm rất nhiều rắn rết. Đoàn Dự thường thấy rắn luôn nhưng mọi khi thấy ít thôi. Lần này hàng trăm, hàng ngàn con bò đến trước mặt hai người, hết thấy đều cúi rạp đầu xuống, không dám nhúc nhích. Con nào cũng ra vẻ hiền từ, ngoan ngoan, không hề ngẩng đầu lên như lắm le trực đớp người.

Mộc Uyển Thanh cũng hơi gồm gồm. Rắn kéo đến mỗi lúc một nhiều, không biết cơ man nào mà kể, đầy cả một góc núi. Mũi nàng ngửi thấy toàn một mùi tanh tưởi ghê người. Nàng nghĩ thầm: con chu cấp cứ kêu hoài, không biết còn bao nhiêu rắn độc kéo đến nữa, chỉ sợ gọi về thì dễ mà tống đi thì khó. Nàng bèn đẩy hộp lại. Tuy chu cấp không kêu nữa nhưng rắn vẫn nằm ỳ ra đó. Kỳ hơn nữa là rắn nhiều thế mà không con nào sát đến bên hai người, bốn mặt chúng đều nằm cách xa đến năm sáu thước.

Mộc Uyển Thanh vừa đỡ Đoàn Dự đứng dậy vừa nói:

-Ta thử đi xem nào.

Hai người cất bước đi ra, những rắn ở phía trước vội vàng rẽ ra hai bên để nhường lối. Con lớn cũng lắc lư cái đầu trông mà phát khiếp, nhưng nó vẫn tỏ ra kính cẩn sợ hãi. Hai người đi thêm mấy bước nữa, đi đến đâu rắn lại rạt ra đến đấy.

Mộc Uyển Thanh thích quá nói:

-Sư phụ thiếp bảo: "mãng cổ chu cấp" là báu vật trên thế gian. Thiếp chỉ nghe nói vậy thôi chứ chưa từng trông thấy bao giờ.

Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì liền hỏi Đoàn Dự:

-Tái sao báu vật vô giá này Chung Linh lại đưa tặng cho chàng?

Đoàn Dự thấy mắt nàng nẩy ra tia sáng có vẻ khác thường cũng hơi hốt dạ, vội đáp:

-Cái này cô... cô ấy cho tôi mượn đấy chứ! cô... cô ấy bảo phải mang theo cái hộp đó thì mới điều động được con thanh linh.

Vừa dứt lời cơn đau lại nổi lên. Tay chàng đang cầm hòn đá phải vứt đi, người chàng run bần bật, đứng không vững. Mộc Uyển Thanh đỡ chàng quay về chỗ cũ ngồi. Đoàn Dự đau quá, nghiêng răng đứt cả môi, miệng chảy máu ra, tay phải chàng nắm chặt lấy cổ tay Mộc Uyển Thanh. Mộc Uyển Thanh rất đổi xót xa, bỗng nàng nhớ ra điều gì bảo chàng:

-Lang quân ơi! Thiếp xem cơn đau mỗi lúc một dày, tình thế này dữ nhiều lành ít mất rồi chàng ạ.

Đoàn Dự rên rỉ nói:

-Tôi đau... quá, không... không thể chịu được nữa rồi. Minh... mình ơi, lấy gương chém phứt tôi đi cho rồi.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Thiếp nhớ lại có lần sư phụ đã bảo: có thứ thuốc độc ghê gớm lắm, không còn tài gì chữa được, phải dùng đến cách dĩ độc công độc thế mà công hiệu. Chàng có dám nuốt vài cái đầu rắn độc không?

Lúc này Đoàn Dự chỉ mong cho chóng chết liền đáp:

-Bất luận thứ gì tôi cũng ăn, cũng... uống. Minh lấy cho tôi mau!

Mộc Uyển Thanh lấy thanh đao nhỏ chặt đầu ba con rắn độc ở gần ngay phía trước mặt. Mấy con rắn này thấy Mộc Uyển Thanh giơ đao lên vẫn nằm im tuyệt không động đậy, để mặc cho nàng chém. Nàng chặt đầu ba con, cầm lại để kề miệng Đoàn Dự, bảo chàng nuốt đi. Đoàn Dự nhắm mắt, nuốt luôn một lúc ba cái đầu rắn mà toàn là rắn sặc sỡ, nọc độc vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đau kịch liệt hơn trước, lăn lộn dưới đất rồi thở dốc lên từng cơn, nằm không nhúc nhích được nữa.

Mộc Uyển Thanh thất kinh sờ mạch chàng, thấy mạch chạy mỗi lúc một yếu đi, nàng rất ân hận tưởng chữa cho chồng mà ra giết chồng cho chết mau hơn, bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng. Nàng ôm lấy cổ chàng nói:

-Lang quân ơi! Thiếp nhất định theo chàng đây!

Đoàn Dự chỉ lắc đầu không nói được nữa. Mộc Uyển Thanh cầm đao chém "phập phập phập" ba nhát, ba cái đầu rắn độc lìa cổ, nàng đưa lên miệng nuốt. Nhưng miệng nàng nhỏ mà đầu rắn to, nuốt không lọt. Nàng nghĩ thầm: rắn chỉ độc ở nọc rãi trong miệng nó. Đoạn nàng bóp mạnh cho nọc độc chảy vào miệng. Vừa mới nuốt xong nọc một con thì đầu nhúc nhích hoa, nàng đã nằm ra ngất xỉu, không biết gì nữa.

Đoàn Dự thấy Mộc Uyển Thanh tuần tiết theo mình. Trong lúc hấp hối chàng tập trung bao nhiêu cảm giác cũng không thể tưởng tượng được đến chỗ con người đa sát như nàng lại đối với mình có mối thâm tình cao đẹp như vậy. Chàng thu hết tàn lực để ôm chặt nàng vào lòng, rồi cơn đau kịch liệt xâm chiếm cả tâm hồn, chàng cũng ngất đi không biết gì nữa.

Lúc chàng bất tri nhân sự không biết bao lâu, sau hồi tỉnh, chàng mở mắt, ánh dương quang rọi vào, chàng quáng loá, lại nhắm nghiền mắt lại, bụng vẫn tỉnh. Thấy mình đang ôm ấp một tấm thân mềm mại, chàng định thần nhìn Mộc Uyển Thanh. Sắc mặt nàng nhợt nhạt, nàng nằm gọn trong lòng mình, chàng lẩm bẩm: đôi ta cùng về âm phủ rồi đây. Cái thuyến dương minh đôi ngả quả là có thật.

Bỗng chàng nghe xa xa có tiếng nói vọng vào:

-Bây giờ bị rắn độc cắn đường không vào được, thì ta phóng ám khí giết quách chúng đi.

Lại đến tiếng người khác đáp:

-Không được! Thần quân đã hạ lệnh phải bắt sống, nếu mình giết chúng đi thần quân trách phạt thì làm thế nào?

Đoàn Dự ngẩn cổ trông về phía có tiếng người thì thấy bốn năm gã áo vàng đứng ngoài ven núi, đang chỉ trỏ vào đám rắn độc ra chiều khiếp sợ, không dám đến gần. Chàng lại đảo mắt nhìn ra bốn phía: chỗ nào cũng thấy rắn đang ngo nguậy, bắt đầu cử động. ánh dương quang chiếu xuống đúng như quang cảnh lúc mình chết đi. Chàng tự hỏi: hay là ta hãy còn sống? Nhìn lại Mộc Uyển Thanh vẫn nằm gọn trong lòng mình nàng nóng hổi và mềm mại. Một mùi hương như hoa lan thoang thoảng đưa lên mũi. Trước quang cảnh rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao này chàng mừng quýnh bất giác reo lên:

-A ha! Ta chưa chết! Ta chưa chết!

Bốn gã đại hán đứng bên ngoài đã lâu vì sợ đàn rắn, không dám tiến vào, chợt nghe tiếng reo đều giật nảy mình.

Mộc Uyển Thanh cũng chợt tỉnh, ú ớ rồi mở bừng mắt ra, khẽ hỏi:

-Lang quân ơi! Phải chăng đôi ta cùng xuống cõi âm rồi đây?

Đoàn Dự đáp:

-Không không! Mình không chết mà tôi cũng không chết! Thế mới là tuyệt diệu.

Đứng ngoài xa một gã đại hán áo vàng quát lên:

-Bây giờ bọn mi chưa chết, lúc nữa sẽ về âm phủ cũng chưa muộn mà. Nhạc thần cho bọn ta đến đây điệu bọn mi đi! Mau mau ra đây!

Đoàn Dự vừa thoát chết, trong lòng sung sướng vô hạn, hơi đầu mà dây vào chuyện người ngoài. Chàng nhìn Mộc Uyển Thanh nói:

-Đôi ta quả là chưa chết! Thế mới kỳ chứ. Bây giờ bụng tôi không còn đau đớn gì nữa. Cái phép dĩ độc công độc của mình thật là thần diệu. Mình có bị thương tổn gì không?

Mộc Uyển Thanh trở mình thấy chỗ bị thương trên vai vẫn còn đau. Nàng cũng mừng như người phát điên lên cười nói:

-Thiếp không trúng độc. Nọc rắn không chữa được vết thương ngoài da. Đến độc là nọc rắn mà không làm cho đôi ta chết được, thì ra vợ chồng mình so với nọc rắn còn ghê gớm hơn nhiều.

Thực ra thì nọc rắn tuy độc, song có theo vết thương nhập vào mạch máu thì mới làm cho người ta phải chết. Đằng này nọc rắn nuốt vào đi qua miệng lưỡi vào bao tử rồi xuống ruột, toàn những chỗ không có vết thương nên không việc gì. Bởi thế những người bị rắn cắn thường ghé miệng hút nọc rắn ra mà không việc gì. Mộc Uyển Thanh chưa từng trải việc đời nên không hiểu rõ. Còn Đoàn Dự uống thuốc đoạn trường tán là thứ thuốc độc ghê gớm, nọc rắn quả đã trị nổi đoạn trường tán thì đúng là dĩ độc công độc.

Hai người mê man suốt một đêm trường, lúc này hồi tỉnh thì đã sang buổi sáng sớm hôm sau rồi.

Gã đại hán cao lớn nhất trong bốn tên đứng ngoài quát:

-Hai đứa nhãi con kia! mau mau ra đây!

Mộc Uyển Thanh ở trong lòng Đoàn Dự bước ra đứng dậy, trên môi vẫn nở nụ cười, đột nhiên nàng quờ tay xuống đất, nắm lấy một con rắn độc dài chừng bảy tấc, ném thẳng vào gã đại hán. Gã cả kinh vội né tránh, không ngờ Mộc Uyển Thanh ném liên tiếp hết con này đến con khác ra như thể phóng liên châu tiến.

Bốn gã cả giận nhưng lại sợ rắn, quát mắng rầm lên. Chúng vừa né tránh vừa cầm những cành cây dài đập xuống.

-----oOo-----